

Af Kai Kjær-Hansen

3. søndag efter påske

Sorg bliver til glæde vendt

Johs.: 16,16-22: Jesus sagde: »En kort tid, så ser I mig ikke længere, og atter en kort tid, så skal I se mig.« Da sagde nogle af hans disciple til hinanden: »Hvad er meningen med, at han siger til os: En kort tid, så ser I mig ikke, og atter en kort tid, så skal I se

mig? og: Jeg går til Faderen? De sagde altså: »Hvad mener han med at sige: En kort tid? Vi forstår ikke, hvad han taler om.«

Jesus vidste, at de vil spørge ham, så han sagde til dem: »I spørger hinanden, hvad jeg mente, da jeg sagde: En kort

tid, så ser i mig ikke, og atter en kort tid, så skal I se mig? Sandelig, sandelig siger jeg jer: I skal græde og klage, men verden skal glæde sig. I skal sørge, men jeres sorg skal blive til glæde. Når kvinden skal føde, har hun det svært, fordi hendes time er kommet;

men når hun har født sit barn, husker hun ikke mere sin trængsel af glæde over, at et menneske er født til verden. Også I sørger nu, men jeg skal se jer igen, og da skal jeres hjerte glæde sig, og ingen skal tage jeres glæde fra jer.«

Påskén er overstået - i morgen er det tredje søndag efter påske - og så skal vi ikke desto mindre igen i gang med påsketekster. Fra i morgen og frem til pinsedag skrues i kirkeåret tiden tilbage til den sidste aften, Jesus havde med sine disciple, sådan som evangelisten Johannes fortæller herom. For ham er der nemlig sammenhæng mellem tingene. Hvad ville langfredag være uden en påskemorgen? Vel ikke andet end et kors med en korsfæstet mand, og det var jo ikke nogen enstående begivenhed. Mange andre end Jesus blev korsfæstet omkring vor tidsregnings begyndelse. Hvad glædeligt er der i det? Og hvad ville langfredag og påskemorgen være uden pinse, dvs. uden Helligånd? En grav, der var tom - og hvad så? Den tomme grav bød på mange fortolkningsmuligheder. Kun fantasien satte grænser for, hvordan det kunne forklares.

Anderledes ser tingene ud i pin-sens lys. Ikke blot kaster Helligånden lys over Jesu lidelse, død og opstandelse, men i Helligåndens lys bliver Jesu lidelse, død og opstandelse udtryk for hans herliggørelse. For Johannes er det endda sådan, at Jesus ikke blot klynges op på et kors, nej, han »ophøjes« (Johs. 3,14). Hans død er ikke nederlag, men sejr. Ved Jesu død glæder verden sig. Stakkels verden! Ved Jesu død sørger disciplene, men deres sorg skal vendes til glæde. Det, der nemlig er årsag til sorgen, skal også vise sig at blive årsag til glæden. Men alt dette skal der Helligånd til for at se. For død har almindeligvis intet med glæde at gøre. Ligesåvel

skal der Helligånd til for i sandhed at vove at istemme:

Syng højt, min sjæl, om Jesu død!
Han faldt ej sejerløs,
thi hans »fuldbragt« så mægtigt lød,
at Helved skjald og gøs.

Når Jesus den sidste aften taler om sin bortgang, stiller han sine disciple i udsigt, at de skal se ham igen. Om en kort tid. Som disciplene var i tvivl om, hvad Jesus mente hermed, er fortolkerne det stadigvæk. Sigtede Jesus til gensynet påskemorgen? Eller til sin genkomst? Måske behøver man ikke at stille tingene alt for skarpt op over for hinanden. Det væsentlige er, at den glæde, der blev disciplene til del påskemorgen, da de så Jesus, bliver alle andre disciple til del, når de i troen »ser« Jesus. Og det gælder indtil Jesu genkomst.

Udtrykket »en kort tid« forvirrede disciplene, selv om de velsagtens kendte det fra de gamle profeters skrifter. I disse forbindes udtrykket undertiden med den nyskabelse, som kommer efter krise og katastrofe. Før den messianske tid er der messianske fødselsveer. Billedet med kvinden, der skal føde - og sørger - tjener samme formål. Når det hele er godt overstået, glemmer hun sin trængsel og glæder sig. Sådan skal disciplene erfare det - og den kristne menighed sammen med dem. Sorg skal vendes til glæde. Ikke blot fordi det i Helligåndens lys skal gå op for disciplene, at Jesus ved sin død og opstandelse har overvundet døden, men også fordi Jesus er nærværende ved Helligånden. Overalt og altid.

I søndagens tekst som overalt i

Jesu afskedstale (Johs. 13-17) - som både indeholder en afskeds-handling: han vasker disciplenes fødder (Johs. 13) samt en afskedsbøn: den såkaldte ypperstepræstelige bøn (Johs. 17) - er der trøst og opmuntring at finde. Han, der står for at skulle dø, trøster dem, der skal leve. Han lader ikke sine disciple alene. Han forlader dem en kort tid, men så bliver han - den fraværende Jesus - ved Helligånden den altid nærværende.

Den trøst og opmuntring har vi som kirke og enkeltpersoner brug for at tage til hjerte. I stedet for at pive og klynke over verdens ondskab og en tiltagende afkristning er det langt mere positivt at glæde sig over, at han, som er al glædes ophav, er midt i blandt os. Og skænker os sin glæde. Den glæde har verden ikke.

Vi har som kirke noget, som verden ikke har, men som den har brug for. Er det rigtigt, så lad os sige det lidt højere og med lidt mere frimodighed, end vi ofte gør. Eller vise det, og det kan også gøres, når tårerne triller og livet gør ondt. Ja, måske netop på det tidspunkt. Derfor vil vi ikke blot nøjes med at kæmpe mod verden og al dens ondskab eller nøjes med et konstaterende »stakkels verden«, når vi forholder os til dens ondskab.

Den fraværende Jesus kan nemlig også blive den nærværende for dem, der nu hører verden til.

Skal det under indtræffe, er der brug for villige og frimodige vidner, der tør fastholde, at Jesu død, der engang fremkaldte sorg, nu er glædens kilde.

Og så skal der også en god portion Helligånd til!